siis räkis se prohwet weel monned sannad temma wasto, ja wöttis pärraſt moõga kätte ja raius Agagi löhki, seſt se olli Jehowa tahtminne, ja kunningas Saul ei moistnud sedda mitte tehha, sepärraſt ka sai se nuhtlus temã peãle, et ta sai ärralükkatud omma suggumõssaga seſt kunninglikkust aust ja ammetist; hädda wärraks olli ta kui kunningas omma ello aial, agga jo teine sai se ammeti peãle seãtud ja woidud ilma temma teãdmatta.

Saul ja Samuel lahkusid nüüd koggone teine teisest ärra, ei sanud nemmad ka ennam mitte ühte. Samuelile tulli nüüd isse teggemist; seſt Saul olli ikka weel armas ta melest, ja Jehowa olli jo ärrawallitsenud ühhe teise, kes parrem olli, kedda ta piddi kuningaks woidma ülle Israeli rahwa, ja se olli Isai poeg Tawet. Ei teãdnud Samuel seſt middagi, et se piddi Tawet ollema, Jummal olli agga tedda käskinud Petlemma miñna ühhe mehhe jure, kel niimi Isai ehk Jesse, et selle poegade seast üks piddi kunningaks sama woidud õlliga, kedda Jehowa isse teñale piddi näitma. Nenda kui Jummal olli käskinud, sedda mõda teggi ka Samuel, ta läks Petlemma, kus ta ka ohwrid walmistas, ja senna jure said siis ka Isai omma seitsme poiaga kutsutud, seſt se norem olli lambus. Sai nüüd Isai wannem poeg Eliab Samueli jure sanud, siis mõtles se prohwet, et se piddi se ollema, kedda Jehowa olli eñesele kuñingaks ärrawallitsenud, seſt et ta olli pitkilluſa nägoga mees. Agga Jummal andis Samuelile teãta, et sesamma ei piddand se mitte ollema, seſt et Jummal ei arwa näust, ei wata Ta se peãle, ja seſt ei pea Ta mitte luggu, inimenne agga nääb, mis silma ees, se-

pär-